

maðtti vera miðdepulin í býnum: eitt myrkt kjallarárum, tað bumbutrygga skjólið.

Allastaðni vóru uppsett uppsøg um, hvussu tú skuldi bera teg at, eydnaðist tær ikki at náa oman í skýlið. Óttin er verri enn vandin, stóð tað, tú skuldi ikki gera vandari enn at leggja teg inn at einum húsaveggi og halda um høvdið. Á uppslagnum høvdu teir teknað eitt barn, sum lá sum tað skuldi nett í hesi stóðu, meðan spreingiknøtturin brast ein hálvan metur frá, og niðriundir stóð skrivað: nú liggur tú trygt.

Vit hugdu aftur um okkum: nakrar kilometrar burturi, aftur undir ásinum, var Frakland. Sami summardagurin darraði yvir jørðini har sum her, og kortini: eina-staðni har markið var, var luftin øðrvísi at siggja, ikki bert at anda niður í teg, har leyv og blómur sugu føðina til sín og humlaflugur surraðu. Og tann friðurin, sum lá yvir Port Bou nam kanska ikki so nógv við hjartað á tær sum við tindina.

Tá vit høvdu biðað nakrar tímar, sluppu vit við einum toki suður til Barcelona. Appilsintre fuku framvið í sólsetrinum og vínrunnar stungu seg upp sum ein grøn og lýsandi gleði. Fólkin í tokinum vóru fitt. Eftir sponskum síði býttu tey alt sínámillum, bæði breyð og vín. Alt í einum tók tokið at minka um ferðina. Tvey flogfør komu strúkandi gjøgnum kvøldarhimmalin.

Eru hatta okkara menn? spurdi eg mannin undir liðini á mær.

— Skjóta teir ikki, eru tað okkara, svaraði hann.

Ein hermaður segði, at tá nú tokið stóðgaði, skuldu øll leypa út, geva seg hvør frá øðrum og leita sær skjól undir vínrunnunum.

Ein lógin kensla fylti meg: her situr tú og heldur teg duga ikki heilt lítið, hugsaði eg við mær sjálvum, men hvat dugir tú so í roynd og veru? Tí ferðast við toki dugir tú so ikki, og Gud viti, um tú dugir so frægt sum at liggja aftur undir einum húsaveggi. Einku sum er gagnligt og umráðandi í hesum nýggja mentunnartíðarskeiði hevur tú lært teg, situr her púra spillnakin og fyri ongum.

Tokið økti aftur um ferðina. Teir høvdu kent flogførini aftur, hetta vóru tvey jagaraflogfør hjá spanska tjóðveldinum, sum fóru dunandi lágt uppi yvir okkum.

Seinnapartin dagin eftir fóru vit í bili til Valencia. Átlanin var at liggja nátt á leiðini. Kvæðið kom og vit royndu í einari bygðini fyri

og aðrari eftir. Men so eiga-sørt at nokur song var at fáa, ikki so mikið sum ein stólur. Heldur ikki fingi vit lagt okkum á gólvið nakrastaðni, tí allastaðni vóru flóttafólk. Einasti ráðini vóru at halda leiðina fram. Málað var út yvir billyktirnar við bláum liti, ljósið var so veikt og trøllsligt at siggja til, nú tað át seg heim eftir vegnum. Uttan fyri lá havið í mána-ripuni.

Klokkan fyra um morgunin komu vit til Valencia. Skýskavarnir uttan um tað stóra ráðhúsplássíð vóru so yvirjarðligir at siggja til í mánalýsinum. Um dagin tykjast hesi húsin so grá við samanlæstum tonnum, her halda skrivstovur og yrkisfelagsskapir til og amerikanskar umboðssølur, men um náttina sær alt øðrvísi út, tástani sært tú, hvussu vorðið er. Her eru sjei hundrad túsund flóttafólk í býnum og tey hava øll tikið tey djórini, sum til bar at hava við sær. Tí er tað, at so nógvir hanar hoyrast gala her í morgun.

So fóru vit á øll gistingarhúsin at spyrja, um teir høvdu nakað kamar, men har var ikki at bjóða til, so vit vórðu bara gangandi úti á gøtunum. Henda summarnáttin var so vælsignað. Eg varð standandi framman fyri einari gamlari borg. Øll fram-síðan á henni livdi av hesum barokkmyndunum, teir høvdu høgt út í grótið. Hesar ómetaligu, heskornu myndirnar reistust móti tí bláa stjórnuhimmalinum.

So ýldi lúðurin á einari verksmiðju, og so aftur á einari aðrari, og áðrenn tú hevði fingið vent tær, ýldu hesir venandi lúðrarnir um allan býn.

Tá eg vendi mær móti bilstjóranum, segði hann bert eittans orðið: »Bombardeo!»

Út úr einum húsum kom eitt konufólk við einum pjøka undir hondini. Hetta var barnið hjá henni, og henni á kroppi komu onnur: gomul, sum máttu styðjast út, sjúk, sum gingu á høkjum. Og alla tíðina ýldu hesir andskræmiligu lúðrarnir.

Alla tíðina komu fólk tyszandi gjøgnum hesar mána-bleiku gøturnar, øll so kvírr, eingin talaði orð. Sum ræddust tey, at onkur skuldi hoyra.

So fóru vit oman í eitt bumbuskýli. Fólk í hundradatali skundaðu sær niður trappurnar í rúmið harniðri. Ljósið harniðri var so blátt og mestsum kámaðist burtur. Nokur konufólk vildu ikki fara niður, vildu heldur vera uppi hjá monnunum. Tí har var so trongt niðri, at menninir fingi ikki pláss.

Framhald

VARGA KONSERTIRNAR

Leygardagin 1. November 1975:

Læraraskúlahøllin, Tórshavn, kl. 16:

Program

BACH:
Doppelkonzert für 2 Violinen
(Solistar: Tibor Varga og Órnulf Boye Hansen)

MOZART:
Violinkonzert A dur K. 219
(Solistur: Tibor Varga)

VIVALDI:
Die vier Jahreszeiten
(Solistur: Tibor Varga)

Sunnudagin 2. november 1975:

Fimleikarhøllin, Klaksvík, kl. 15.30:

Program

BACH:
Doppelkonzert für 2 Violinen
(Solistar: Tibor Varga og Órnulf Boye Hansen)

MOZART:
Violinkonzert A dur K. 219
(Solistur: Tibor Varga)

VIVALDI:
Die vier Jahreszeiten
(Solistur: Tibor Varga)

Mánadagin 3. november 1975:

Læraraskúlahøllin, Tórshavn, kl. 20:

Program

TELEMANN:
Ouverture des nations anciens et modernes

BACH:
Violinkonzert E dur
(Solistur: Tibor Varga)

MOZART:
Symphonie A dur K. V. 201

Billetsøla við dyrnar ein tíma áðrenn konsertirnar.

Prísur 20 kr. fyri vaksin.

Tórshavnar Musikkskúli.